

Ciència, amor i ressonància de Schumann

Què és la ressonància de Schumann?

Es tracta d'una sèrie d'ones estacionàries de la ionosfera terrestre descobertes pel físic alemany W.O. Schumann el 1952 i que poden ser descrites com la ressonància electromagnètica del planeta que afecta a tots els seus habitants. Podríem dir que **aquesta freqüència és el pols vibratori de la Terra.**

Aquest patró vibratori és extraordinàriament estable i comprèn un rang de freqüència de 7, 8, 14, 20, 26, 33, 29 i 45 Hz. La constància de la ressonància de Schumann és tal que les comunicacions militars de tot el món s'han establert basant-se en ella. Però al 1987, sense raó aparent, el pols del planeta va començar a incrementar-se. Segons observacions realitzades a l'Institut de Meteorologia i Geofísica de la Universitat de Frankfurt i per la Universitat d'Alaska, el 1994 aquest batec establert 7,8 cicles per segon havia augmentat gairebé un 11% fins arribar als 8.6 Hz. Al novembre de 1996 aquest increment era encara més gran i l'habitual estabilitat d'aquesta constant s'havia perdut, veient-se sotmès, aquest ritme natural, a imprevisibles fluctuacions. Es creu que la vibració es tornarà a estabilitzar quan arribi als 13 Hz, (el número següent en la sèrie de Fibonacci), una progressió numèrica molt significativa per a la física Hiperdimensional.

Què significa tot això? Bàsicament, que un flux d'energia d'origen desconegut no només està penetrant en el nostre planeta, sinó fent pujar el seu patró vibratori i, amb aquest, el de tot el que el planeta conté, inclosos els seus habitants. L'escalfament del globus, el forat de la capa d'ozó o l'inexplicable fenomen a què s'enfronten

psicòlegs de tot el món en comprovar com els coeficients intel·lectuals dels nens nascuts recentment creixen per sobre de la mitjana, sense que hi hagi causa aparent per a això, poden ser altres símptomes de que un flux d'energia- informació està començant a transformar el nostre planeta. De la nostra capacitat per vibrar en harmonia amb ell depèn el grau d'evolució personal de cada un, és a dir, de la nostra capacitat per transcendir les coses que ens disgusten i transformar-les en comprensió, acceptació, amor, dolçor, rialles, empatia i... felicitat.

Malgrat la incomprensió, o l'encobert assetjament per part de les institucions acadèmiques oficials, desenes de persones treballen actualment per

obrir camins en un camp que podria conduir a la humanitat cap a la tan anhelada edat d'or. En un moment en el qual la tecnologia i la ciència en què es basa semblen estar a punt de tocar sostre, potser ha arribat el moment, vulguem o no, que la humanitat experimenti un salt evolutiu que la conduïxi a noves formes d'organització social, política i econòmica on l'Amor per un mateix i per tant per l'altre, sigui la nova manera de comunicació social entre els habitants del Planeta Terra. L'amor és un flux completament lliure i sense restriccions d'informació, que pot prendre la forma de paraules, pensaments o pura energia. En un món on l'acceptació incondicional fos la regla, l'energia en totes les seves formes fluiria coherentment sense cap tipus de resistència. L'amor, descrit d'aquesta manera, seria l'estat ideal de salut física i emocional i per tant de transmissió d'energia. I és just en aquest punt on la ciència i l'amor es troben i comparteixen una nova realitat i paradigma que s'està teixint a poc a poc al ritme que marca la ressonància de Schumann.

Bones respiracions i bon estiu!

